Hostalrich - Sant Hilari

SERVEI D'AUTOMOVILS

Empresa Soler

OMNIBUS. TURISMES DE LLOGUER

Serveis Establerts:

Diari: Hostalrich-Sant Hilari.—Dilluns: a Santa Coloma de Farnés.—Dissapte: a Vich.—Matí i Tarda: a la Font Picant.—Dimarts i Dissapte: Arbucias-Viladrau-Vich.

Despatx de Billets a Barcelona:

Centre Localitats, Plaça de Catalunya, 9.—Sombreria Buxadé, Princesa, 7.—Corseteria, Plaça Santa Ana, 4.

Lampisteria de

Salvador Pidevall

Instalacions d'aigua i gas. Colocació de vidres de totes classes.

S. BENET, 1

Xacolata MUNDIAL

Joaquim Lloveras i Cia

Fabricants de Dolços i Xacolates

Princesa, 15.-Barcelona

A. VALENTÍ

= Fábrica de Joieria i Plateria =

Pelai, 62-(Cantonada Pl. Catalunya)

Rambla Canaletas, 3

Barcelona

Marca

Waterman's

és la famosa ploma estilogràfica

Francesc Trias

Teules i Torpedos

Santa Coloma de Farnés

Per encárrecs a Sant Hilari a

LA MODERNISTA

Llet condensada

EL PAGÉS

Es la millor marca

Gran licor estomacal

CALISAI

MONTFOLLEDA

Arenys de Mar

Postals Sant Hilari

Grandiós assortit

a La Modernista

LA HISPANO HILARIENCA

Empresa d'Automóvils

De Breda a Sant Hilari, anada i tornada 7 pessetes.

Conbinació amb els trens surtida de Barcelona: Lleuger 7'30 i Correu 14'25.

Proximament: Servei conbinat amb el tren que arriba a Barcelona a les 15 i amb el qué surt a les 17'50.

Serveis establerts:

De Sant Hilari a Breda (diari)
» » Hostalrich (diari)
» » Sta. Coloma (dilluns)
» » St. Celoni (dimecres)
» » Vich (dissapte)
» » Establiment (permanent durant l'istiu)

Establiment a Gualba (temporada d'istiu)

Próximament s'establirán nous serveis.—Dintre aquesta temporada inauguració de nous autos Hispanos novament adquirits.

Per despatx de billets i informes: Carrer de Valls, 1.- Teléfons 422 i 427

A BARCELONA: Al Despatx Central de la Companyia dels Ferro-carrils de M. Z. i A., Corts Catalanes, 573

Per endur-se'n un bon record, fer-se retratar al aire lliure per

En Lluís Ximeno

raó a la Modernista

Xampany

MONT - CARMANY

Caves Ampordaneses

Vilajuíga

- Hotel Internacional -

Plaça de la Boqueria, 1 i 3

BARCELONA

Ramón Torrent i fill-Recader

de Sant Hilari Sacalm a Barcelona

A Barcelona: Plaça Comercial, 10 i Princesa, 34, Agencia Puig.—A Sant Hilari: Carrer d'Arbucies, 1, al costat de cán Ximeno i carrer Rectoria, 1.

Es portan botelles d'aigua picant a domicili.—Es ven Fruites i Peix fresc.

Eden Concert

MUSIC - HALLS de primer ordre

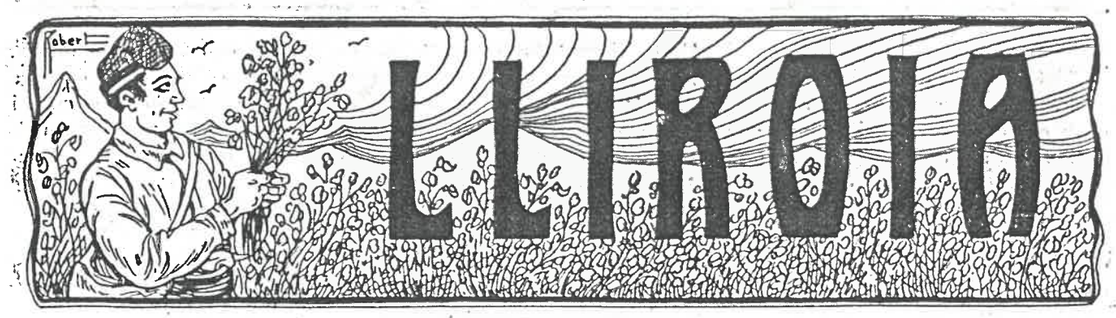
Carrer Nou, 12 Teléfon 3.332

BARCELONA

La Bona Sombra Cabaret Modern Dancing Seguit

Carrer Ginjol, 3. - BARCELONA

Temporada 1923 —Núm. 5

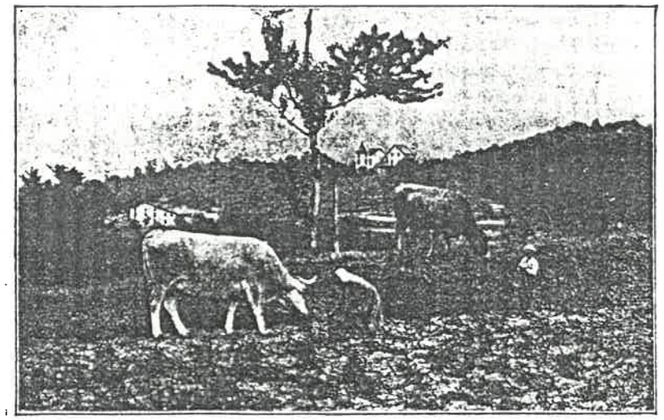

REVISTA ESTIUENCA Surt els Dijous

Any II Núm. 16 Nombre solt, 0'25 ptes.

Sant Hilari Sacalm, 5 de Juliol de 1923 Temporada, 3'00 »

NOSTRES BELLS PAISSATGES

Camps de Juanuix (Clixé Ximeno)

GLOSARI

Aquest any els que'ns vinguin a veurer trindràn un alicient més amb això del Camp de Fulbol. Creguin que'ns ha entrat afició d'un modo que sort que de tant en tant ens rellevaràn a nostres *equipiers* els que s'aniràn formant de la colonia estiuenca, perquè no sé si podríem aguantar el tipo. No'ns queda un moment que no hi anem a fer *cap* pera entrenament del *peu*. No ho haurìem dit mai que això de la *cossa* pogués arrivar a ésser una gran *cosa*.

Per altre part, el lloc convida. Ja'ls ho varem dir. De Camps d'Esports n'hi pot haver de més o menys condicions que'l nostre, el qu'és tocant a pintoresc, voltat de muntanyes, boscos i amb el cel tan aprop, no senyor cap com el nostre; per veuren un se té de venir a Sant Hilari.

De manera que a la gran llista de atracions ens en hi apuntem una altre. Vagin els estiuejants preparant les maletes, i enllesteixin l'anar venint, que ja sabém que si sempre els ha convingut venir a refer-se amb l'aire pur de nostres muntanyes, enguany temps de neguits i trifulcas, els convé mes que mai. Sobretot als barcelonins, repòs tranquilitat i per una temporada deixar *estar* això del *Stard*. Per la nostra part ja saben que fem tots els possibles per distreure'ls amb mes o menys gracia peró hi fem tots els possibles. De moment ja tenim encarregat a n'*En Jaumet* que tregui tot el millor del seu repertori en reverencies, dances clàssicas, proses artisticas i música selecte de les épiques prehistòricas al toc del floviol. Ell, aixis com els altres anys, si ho tenen present sols tocava dues variants, primer l'una i després l'altre, aquest any també en tocarà dues, però primer l'altre i després l'una. Ell volia tocar una tercera variació, prou hi ha *peleiat* peró no n'ha sortit i diu que'ls se la *quedarà* a deurer.

Els Hotels ja tots han overt les seves portes. Les cases de menjar ja han arrenglarat les cassoles. Les habitacions compromeses van compareixent-ne els interessats. Els autos *van amunt* i avall. LLIROIA surt cada dijous. No falta res. Els ho assegura

EL SIMBOL

LLIROIA

Es trova de venda a BARCELONA, Tapineria, 4. (Llibreria Bonavia) Còrcega, 242—(Porteria)

L'alcalde en miniatura demanava més terreny per els esports, la rebaixa dels preus de les llaminadures i que fos declarada assignatura obligatòria el futbol.

Segurament l'alcalde de Nova York trobaria moltes adhessions a Sant Hilari.

GINESTELL

La pedra llarga

Aquest menir antiquíssim situat al començament de la carretera que va a Santa Coloma de Farnés, és molt conegut de la gent de la vila i estiuejadors. En Carreras i Candi en les «Notes històriques» de la nostra vila en dóna una nota històrica i en alguns llibres científics i histories de Catalunya l'anomenen i adhuc en parlen encare molt curtament. Es veu també retratada en moltes postals.

D'ella s'en conta una curiosa tradició que volem fer conèixer als llegidors de LLIROIA que no la sàpiguen. Quí li haurà posada aquella pedra en el llindar del camp?

Qui va ser el forçut ciclop
que demunt de ses espatlles
pogué sol arrocegar
una carga tant pesada?

diuen uns versos de la nostra espiritual poetisa i distingida amiga María de Sulterra, publicats l'any 1897.

Va ser tal volta Rotlán
qui desde la «Porta barrada»
va tirar-la pels indrets
com un jorn tirá la massa?
Tal volta els encantats
que per els contorns moraven
van allí petrificar
alguna de ses fantasmes.
Potser els ràfecs del vent
la n'haurien estimbada
fent baixar-la a tomballóns
del crespat d'una cimalla?
Potser fou el ceptre fort
del Gegant a qui fa cara
que amborgull mostrá algún jorn
entre mitj d'estols de fades

Va ser el *diable* qui va posar aquella pedra. Ni ciclops, ni encantats, ni fades, ni gegants, ni el vent. Fou el diable en persona, *segons la tradició popular*, el mateix dimoni que corría esverat perseguint a la Mare de Deu deixant marcada la seva petja en un rocam situat aprop mateix del menir. Aixis ho diu la llegenda.

Fà forces anys, que a Girona hi havía una minyona que de bon matí havía d'anar diariament a Sarriá. Com que'l Ter no tenia ponts havia de passar amb moltes dificultats. Ella que no era ministre, ni diputat ni pagava la construcció d'un pont va prometre's al diable si li fabricava en un día. I tal dit, tal fet: firmaren una escriptura; Satanàs faria un pont amb una jornada, la minyona en canvi li daría l'ànima. El diable es posà a treballar de valent, pedres i mes pedres, el pont s'anava aixecant, a les quatre de la tarde estava mig fet, a les vuit les parets llestes, a les onze quasi cobert ja estava, ja estava, el diable triomfava, conqueria una ànima.

Però mancava la darrera pedra i el dimoni la portava envalentonat per aquestos camps de Sant Hilari, quan tocaren les dotze, hora en que finia el plaç.

I com si un llamp baixant del cel
hagués caigut en ses espatlles
deixá caure pels espais
la seva feixuga carga.

El dimoni va perdre, per una friolera de temps. Compteu com devia estar.

Fent uns braols com un llop

diu la poesía de la gentil escriptora.

quan está farcit de rabia
li surten els ulls del cap
de sa boca'n surten flames;
cau com aplastat al sol
ensemis que la terra's bada
i dins l'avenc flamejant...
l'esperen les rojes flames.

En el pont de Sarriá, si us fixeu bé hi manca una pedra, és la pedra llarga. Aixis ho diu la nostra gent.—F.

Jocs Florals Infantils

Organitzats per la Societat «La Barretina Vermella» de Malgrat i patrocinats per son Magnífic Ajuntament.

Es fa públic dit concurs repartint-se el dia 15 del proper Agost els seguents premis i altres valuosos oferts que se anunciaràn oportunament, als millors treballs literaris.

1 Flor Natural i un objecte d'art, ofert per l'Entitat organitzadora al que millor canti l'Amor.

El seu guanyador com és costum nombrará la Regina de la Festa.

II Del Magnífic Ajuntament, objecte d'art a la millor poesía d'esperit patriòtic.

III Del reverend Sr. Rector, objecte d'art a la millor poesía religiosa o moral.

IV Del Consistori dels Jocs Florals, objecte d'art a la millor composició de tema lliure.

V De l'entitat «La Barretina Vermella» objecte d'art, a la millor poesía que cantii l'excel·lencia de l'Agricultura.

VI D'En Francesc Cama Mora, objecte d'art, tema lliure.

VII De Donya Sibina Escubós i Llosas, objecte d'art a la millor poesía contra la blasfemia.

VIII De Don Joan Robert, objecte d'art tema lliure.

IX Del Consell Directiu de la «Barretina Vermella», objecte d'art a la millor poesia de analtiment a Catalunya.

X D'alguns entusiastes, cuaranta pesseles a la millor poesía d'amor al próxim

XI De Mn. Félix Paradeda Pbre, objecte d'art a la millor poesía de Marina.

XII D'en Salvador Masents, objecte d'art a la millor poesia de tema lliure.

XIII D'en Francesc Agrigos Girona, objecte d'art, tema lliure.

XIV D'en Sebastiá Fontrodona, objecte d'art, tema lliure.

XV D'en Isidre Verdaguer, objecte d'art a la millor poesía d'amor a Catalunya.

***Condicions.*—1.ª. La edat per a concursar-hi serà de 12 a 20 anys.**

2.ª Les composicions deuràn ésser originals, inèdites, escrites en catalá, acompanyades d'un plec clos contingent el nom i adreça del autor, i portant al demunt el títol i lema de la composició, i els anys del concursant.

S'han de trametra per tot el vint-i-cinc de Juliol al Secretari de l'entitat «La Barretina Vermella».

***Formen el Jurat Calificador.*—Bonaventura Gassol; President.—Felix Paradeda Pbre. — Josep Monclus. — Sebastiá Fontrodona. — Josep Planagumá —Josep Caral i Catalá.—Isidre Verdaguer; Secretari.**

Moviment de forasters

Tenim el gust d'haver rebut noticia de l'arribada de D. Marià Albert i Sra; D. Josep Gurb Alsina; D. Andreu Fasiol Pons; Don Joan Guasch i Sra.; D. Domenech Badia i Sra.; D. Ricard Mestre i Sra.; D. Antoni Sabata; D. Narcis Freixa i familia, (Tarrassa); D. Albert Bastardas i familia; D. Jaume Montcunill Gall, (Castellvell); D. Josep Jover; D. Josep Batlle; D. Miquel Griera; D. Cecili Domenech; D. Jacinto Hombravella; D. Pantaleó Español; D.ª Maria Castany; D. Narcis Gorch; D. Jaume Isern; D. Joan Bateyota: D. Esteve Roca i familia; D. Vicens Sigols Bertran; D. Joan Basco i Sra. i filla; Don Romá Casamitjana; D. *Aventi Soler Rovira;* D. *Marti Torrent.*

A tots desitjant-los agradable estada.

X.

Noves

Nostre Magnífic Ajuntament ha adquirit un bonic carret bota automàtica, de modern sistema com els adoptats a Barcelona, per a regar durant l'estiu nostres carrers i passeigs.

—

Ha sigut de molt bon veurer que l'actual Fira de Mostres de Sant Sebastià hagi enviat a Catalunya els seus artístics i vistosos cartells de propaganda redactats en catalá.

Agrahidíssims. Tal com ens agrada respectar la llengua dels altres, ens plau ens honorin la nostra.

—

El dia de Sant Pere es celebrà un partit de futbol entre dues seleccions del nostre club formades de la següent manera: El primer equip, pro amb la devantera del segon contra el segon equip amb la devantera del primer.

El resultat d'aquest partit fou un empat a quatre gols.

—

Ens arriva la noticia de que pròximament el *Diario de Barcelona* adoptarà la llengua catalana per a la seva publicació a quina trascedental reforma seguiràn *El Dia Gráfico, El Diluvio,* i segurament altres.

Molt ens complaurà tant llògica implantació. Anys ha que venim senyalant el contrasentit de no fer-ho aixís. Això i la falsa rotulació dels establiments de comerç han sigut el motiu més entrebancador per a el reconeixement de nostra personalitat catalana.

—

Lliroia s'adhereix amb entusiasme al homenatge que tot Catalunya está fent al excels patrici mossèn Baldiri Reixach, gran pedagog catalá que'n 1749 publicá la notable obra *Instruccions per a l'ensenyança de minyons*, i de la que se'n publicaren diferentes edicions.

La generació actual compleix un deure homenatjant-lo i seguint les seves savies instruccions, ja que el decaiment de la rassa que'l succehí per el jorn d'esclavitut imposada, arrivá a oblidar-les.

—

Se té el projecte de celebrar la inauguració Oficial del nostre Camp de Futbol el dia 25 d'aquest mes diada de Sant Jaume.

—

Es trova ja entre nosaltres nostre distingit amic D. Albert Bastardas, que junt amb la seva apreciable família, han començat la estada estiuenca a nostra vila.

Sortiren plegats, i mentres, de l'era estant, li mostraven la gran Masia, li entraren desitjos de acompanyar a les noies ben enllà del camí ombrejat de coputs arbres, i per això portà la conversa fins a fer-se convidar; i ho logrà, acceptant amb estudiada excusa que vencé prou desseguida la bonica Agnès.

—

Ben aprop de mig-dia en Rodergas retornà al Establiment. El camí li fou d'alló més agradós.

Rès ho prova tant com l'endreça que posà en la primera plana d'un volum de «Coralines».

«A la bona Agnès, fresca flor dels paratges regalats de Serradeures, en record de la primera conversa.—L'Autor».

Tarda enllà li feu dur per un sagal que li proporcionà el bo den Pau.

En lo restant del dia no's mogué de sa cambra, omplint un full, el més senyalat de son «Dietari». I fins enfilà uns versos imitant la cançó popular esgranada per la minyona del hostal vell del Molí, i que'l vespre els hi feu saltar el director d'una important revista catalana, qui des del moment de sa arribada al *Hotel* no'l deixava de petja.

Enamorat com el qui més de la poesia popular, fou per ell un bany en aigua de roses la melangia esgranada per la noia en aquell ambient tan apropiat. Sentí una suau esgarrifança que'l resseguí de cap a peus, i, com enhartat, no sabia mourers del seti, esperant que seguís el cant; més, l'arribada de dues minyones interrompé l'aire. Aleshores entrà sentint-se inondat de l'onada de joventut i vida sana que llençava aquell pomell de bosquetanes flors.

—¡Bon dia i bona hora!

—¡Molt bon dia tingui!

—Poc podia pensar-me gosar de tan belles vistes, de bon matí!

—Què diu, ara? Me sembla que d'allà ont vé en dú més bon record. Si no m'enganyo vostè pren l'aigua al Establiment. Allà plà'n deu veurer i flairar de flors!

—Aquelles no tenen, de bon troç, la flaira de les que sobto aquí.

—Es favor que'ns fa—respongué la que, per son vestir i tirat semblava ser de casa principal.—Altrament, de bon matí fan de bon rèbrer els saludos falaguers.

HOTEL SUIS

baix la direcció de

Francese Picañol

Ultimament reformat. Habitacions amb aigua corrent. Bany, etz., etz.

Obert del dia 1 de Juny al 30 de Setembre

Record Criginal

Ruca d'Un forastero en Sant Hilario

Novetat única : Record sens igual

Preu 1'50

Tots els exemplars portan un obsequi

Record de Bon humor

GRAN

HOTEL MARTÌN

construit exprofés al peu dels manantials

Per informes:

HOTEL MARTIN DE BARCELONA

HOTEL ORIENTAL

Acreditat Establiment

•

Edifici construit exprés

•

Servei esmerat

Obert des del primer de Juliol

Hotel Aguilá

EDIFICI MODERN

Habitacions amb moblatge nou —Electricitat.— Lawavos i Aigua corrent.

GRAN HOTEL

ESPAÑA

ACREDITADÍSSIM ESTABLIMENT DE SANT HILARI SACALM

baix la direcció de

DON MIQUEL MARTÍ

i a Barcelona de la

SPLÉNDIDE PENSIÓN

Casa de primer ordre

Gran confort

Pelai, 8

Teléfon A 3.691

Estiuejants

Preneu a diari la llet de la vaqueria del Carrer de Vich, 3

Casa AMADEU

PAPER SANT HILARI

per a Cartas

adoptat amb gran éxit per tots els estiuejants

GRAN CAFE UNIO (Antic Café Xicus)

TEMPORADA D'ISTIU 1923

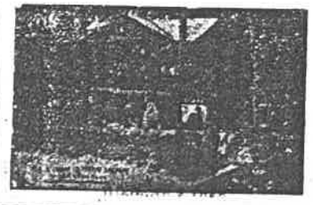
Grans funcions de Titelles : Sessions de Cine : Lluïts i selectes Balls : Saló de Bi -is, Tresillo

GRAN CASSINO TIVOLI

SERVEI ESMERAT

Funcions de Teatre : Balls : Espectacles : Saló de Billar

Aigues de SANT HILARI

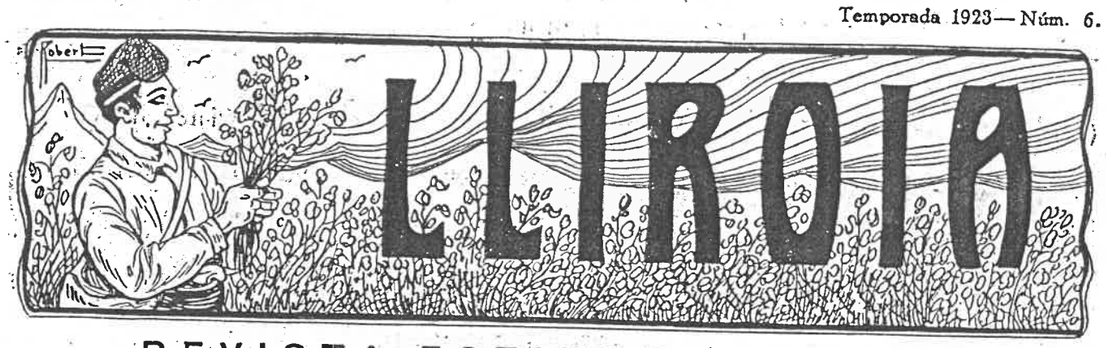

Infaiibles contra el MAL DE PEDRA, Càlculs en el feige, Diabetes, Gota, Dispepsia, Gastralgia, Anemia, Clorosis, etz., etz.

Premiades en les exposicions de Madrid, Barcelona, Paris, Niçe, Francfort, Buenos Aires, etz., etz.

Per la venda dirigir-se: Dr. Andreu, Rambla Catalunya, 66. Apartat de Correus, 146.—BARCELONA

Temporada 1923—Núm. 6.

REVISTA ESTIUENCA

Surt els Dijous

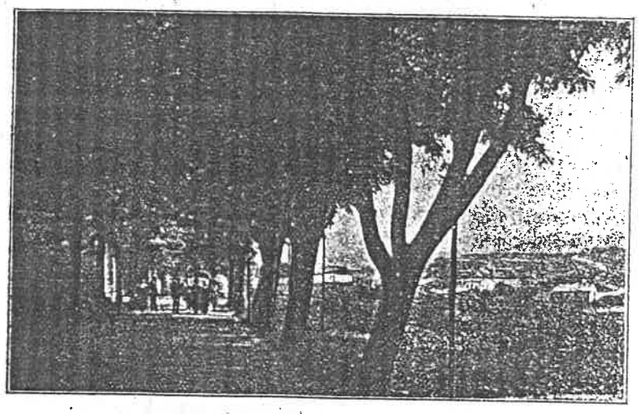
Any II ——— Núm. 17

Sant Hilari Sacalm, 12 de Juliol de 1923

Nombre solt, 0'25 ptes.

Temporada, 3'00 »

NOSTRES BELLS PAISSATGES

Passeig de la Font Vella — Clixe Ximeno

GLOSARI

Nostra Vila va prenent aquell aire de ciutat muntanyesa quina nota estiuenca deixa tan agradable impressió a tots quants l'han disfrutada alguna volta.

Molts van arrivant, més enguany ens porten de la gran Ciutat un aspecte ben marcat de dolor. Senten el martiri del malestar del idol dels seus amors, la Barcelona estimada de tots els catalans, la Barcelona formosa, bella i bona, l'orgull de tots nosaltres. La que quan hi anem és per festejar-la, és per honorar-la, per sentir-nos més endins de nostres glories, perqué les seves grandeses són nostres, són l'esclat de la raça, i si el clam de tot Catalunya alhora pogués juntar-se contra els saions que la torturen, sentirien com nostres cors, com nostres punys clossos foragitant-los bramularien: *Deixeu-la estar a la nostra Predilecta... Deixeu-la estar a la nostra enamorada. ¿Qué us ha fet? ¡Qué us ha fet per a martiritzar-la! ¡Aixis li pagueu la gratitud d'haver-vos aixoplugat fills borts i abandonats d'altres encontrades! ¿De quina llei de pell sou? Qué li envegeu? El seu mar? El seu aire? Les muntanyes? La seva parla?... Es endebades.... Tot això va donar-li Deu,* i ni amb sang, ni amb foc, ni amb sal, ni amb tortures podreu arrebaç ar-li aquests *dons* que tots plegats s'anomenen *Catalunya.*

Veuen?... encara que un hom no vulgui, davant certes coses no té més remei que posar-se seriós. Afortunadament, n'havem vist tantes de facecies tramades dintre aquesta Barcelona, fent-la camp esperimental de les més grans trapelleries i reeixir de la fatal prova cada vegada més gran, més potent i més formosa, que això ens alena per no desesperam-se i tirar la *barretina* al foc, que, al cap i a la fi és potser això el que voldrien.

¡Com hi ha món, ja hem dit que això no ho lograràn mai! *El Símbol* mateix de LLIROIA, sense *barretina* ja no seria Símbol, i ja'ls asseguro que quan tots els catalans sàpiguen defençar-la igual, ja veuràn com aquesta llei d'esperiments no tindràn tanta dèria en venir a realitzar-los en aquesta terra, que per ésser respectada sols precisa que'ls qui viuen li tinguin tot l'amor de que tant n'és mereixedora.

EL SIMBOL

DEL LLIBRE "MAGRANERES,,

Vents de llevant, que passeu a frec d'ella
tot amoixant els séus polsos d'ivori,
porteu-li olors dels vergers de marina,
atampireu el séu cor de dolceses.

Tota l'ardencia d'amor que sentia,
com broll de mel, la posava en sos llavis,
qu'apomellant assutzenes i roses,
s'era tornat dolç i candi com elles.
Parlava al mar, als ocells, a les serres,
al sól brillant i a la lluna argentada,
a tots, els deia ricors de l'aimia,
comptava a tots, ses finors i ses gracies.
Ell, era hereu del casal de les Clotes,
ella, pubilla del mas Serradeuras.

Un dematí que tornava de Missa
la atalaià vora'l pas de la porta,
petonejant la xamosa Rosina,
de set abrils poncelleta galana.
Semblaven lliri i abella en deliqui,
petit del niu i coloma enmarada,
lluna rient i estanyol d'aigues pures,
angel i breç d'una llar prou ditxosa.
La menudeta, li deia roncera:..
au, fes-men un al bell mig de la galta,
i un de cremant, ben cremant a la boca,
que'els que tu'm fas, jo t'els torno de sucre.
Ara...un al nas,...un al front,...ara, torni.
Fes-me'ls ben fins i que fassin musica.
¡Quin refilet! Ara si, que són, noia,
com les passades que fa la cardina.

I ell, es mirava a la dolça promesa
tot aguantan-tse el seu cor, que fugia,
per assolir un petó d'aquells llavis
que li semblaven brescat de mel-rosa.

MARIA DE SULTERRA.

Moviment de forasters

Del modo que va animant-se la seguida arrivada de forasters i sapiguent del gran nombre que van retrassant el fer-ho per l'estat anormal de Barcelona, fa compendrer que aquest any en Juliol nostra vila hauria assolit un aspecte d'animació com cap dels anys anteriors en la mateixa època.

Dels que han arrivat a noticia nostra són els senyors:

D. Josep Tapbioles Carné, D. Amadeu Juncosa, D. Sebastià Miró Camps i senyora, D. Frederic Wym i família, D. Angel Berenguer i senyora, D. Domingo Sanjuán i família, D. Juli Forest Agustí, D. Salvador Beslau (Balears), D. Bernat Carreras (Vinarós), D. Avelí Martinell, D. Francesc Fonollá Cuxat i família, D. Martí Casals, D.ª Maria Subirats de Domingo amb els seus fills Manel i Maria (Reus), D. Ramon Vis Mateu (St. Sebastiá), Josep Navarro (Valencia), D. Armand Fluviá, Joan Carnicer Pons i família, D. Eusebi Rodón, D. Miquel Guardiola i senyora, D. Rafel Termes (Sitges), D. Rosendo Bartés (Sitges), D. Artur Roche i família, D. Joan Bran i família, D.ª Conxa Riera de Jansá i filla (Sitges), D. Pere Nicolau i senyora (Sitges), D. Manuel Camprós, D. Just Gispert (Valencia), Inés de Puig i família, D. Agustí Mas i família, D. Josep López i senyora, D. Marc Viladomiu i fill, D. Ramon Perramón, D. Joan Beniset i D.ª Maria Farguell Serra.

A tots la benvinguda, agrahint als que'ns han facilitat la tasca enviant-nos targeta, estimant aixis mateix ens afavoreixin els que vagin arrivant o vegin que involuntariament ens hem vist precisats a no registrar el seu apreciat nom.

X.

Un pal, un rótul, un de, i altres coses que no són del cas

Allà al entrar a la població pel cantó de llevant, al Coll del Boix, al mateix indret ont el camí de Sant Miquel Solterra s'ajunta amb la carretera d'Arbúcies, ens hi varen plantar un pal amb un lletrero indicant al vianant la població ont arriba.

Es el cas que aquest rètol está redactat tan desgraciadament qu'és una ofensa a la ortografia, a la topografia i altres *fias* que podríem anar numerant.

Deixant apart que'ls naturals del pais, d'aquest poble nostre en diem *Sant Hilari* i no *San Hilario*, aquell *de* que'l segueix és una garrafalada demostrant no sapiguer que vol dir *Sa* ni'l que vol dir *Calm*, de quines definicions va donar-ne ben detallades esplicacions nostre antecessora revista d'inoblidable memoria «L'Estiuada», i que també LLIROIA está ocupant-se'n seguidament.

Aqui no hi ha lletrat ni analfabet que no sàpiga com se diu i anomena el séu poble i no és just que vinga ningú de fòra a batejar-lo de nou.

Nosaltres, recordem que quan l'estaven pintant, verbalment varem indicar el contrasentit, i aixis va quedar el tal rètol.

Per lo tant, a qui correspongui, ja sab el que li toca. Redactar-lo de nou, i si tant inconvenient hi ha, encara que'ns agrada, que allí, al entrar, se indiqui el nom del nostre poble, abans que fer el ridícol, preferim que no hi hagi rètol, ni pal, ni rés.

Sempre será preferible que'l vianant ho pregunti, en que sia a un bailet qualsevol, que tindrem la seguretat, per mica qu'enraoni, sabrá dir-li amb més exactitut que'l desgraciat rètol que hi ha ara allí fent-nos abaixar la cara.

JORDI CANTA CLAR

De Sacalm a Farnés

De la colecció RUTES

III i últim

LES TERMES ORION

Al péu ciclópic de la gran cinglera
ont canturreja càlida fontana,
rastre s'hi veu de muradals que foren
Romanes Termes
Es aquell poble, clar espill de pobles.
qui la deu suptà, tusa endins, bullenta.
Han passat segles, i l'oblit tot d'una
son vel hi abriga.
Revenen guerres. L'humanal llinatge
foll s'abraona i en occi's deleita;
i aprés la lluita, qui les nafres cura?
Qui sólda'ls óssos?
Aqueixes Termes, pel boscam ocultes,
tot d'una sopta el camperol; i a l'hora,
com si laçades de vagà's trovessin,
fan el miracle.
Quan Catalunya llatzerada's trova
per l'abrivada de legions estranyes,
el prós Moragas, Serrallonga'l destre
i'ls que acabdillan,
en Bach de Roda, Cellabona i altres
cerquen en l'aigua de Farnès la cura
de sos malgams, i d'un a un pregonan
qu'és font de vida.
Enllá del temps s'escampa'm essa fama.
La Humanitat, com una allau hi aboca
la Carlinada, 'l daltabaix de Cuba...
i les desferres
de la darrera gegantina lluita
que ha alçapremat tot l'univers llampantlo
Santa Coloma, Orión les Termes:
vostra és la gloria!

ANTON BUSQUETS I PUNSET

Noves

Com veuràn ja desde aquest nombre, hem tingut el gust de tornar a veurens favorescuts com en els bons temps de l'*Estiuada*, amb la valiosa col·laboració de la reputada escriptora *Maria de Sulterra*.

Estem segurs que nostres llegidors ho celebraràn com nosaltres mateixos.

—Tes paraules no sé si m'entristeixen o m'alegren. Sento una barreja de sensacions per elles produïda; i és per lo que ateny a ton estat anímic, més que per la sort del meu llibre.

—Ara no t'encastellis, sents? Tu et penses una cosa, i segurament rès d'això será lo que'm mourà a profunditzar i a parlar.

—No, no! Si precisament m'has fet llum per a anar a un lloc que sospitava.

—Parla, home, parla.

—Escolta: volant, volant per aquestos paratges, vull dir fent de papellona, no t'hauries pas aturat enfront d'una flor, una viola pura, xamosa, tota ensomni...

En Rodergas abaixà el cap i agafà les mans de son bon company.

—Ahir vaig entreveur-ho, ara ho dedueixo. Vaig anar a Matamala, una masia, pairal dels meus passats, on m'hi he bastit un *xalet* blanc, com un colom que s'abeura al Ter. Allà hi treballo per mí quan la feina de casa em deixa vagar. Allà et portaré un dia d'aquestos. Te plaurà, cregues. Farem música... llegirem... romiarem...

En acabant de sopar va veurers obligat d'assistir a una *soirée* que se celebrava en el saló gran.

No s'hi trobava gens bé. La visió i contacte d'aquelles belleses postices li feu estimar més encara a l'Agnès que ja era aleshores mestressa, ben mestressa del séu cor.

Hostalrich - Sant Hilari

SERVEI D'AUTOMOVILS

Empresa Soler

OMNIBUS, TURISMES DE LLOGUER

Serveis Establerts:

Diari: Hostalrich-Sant Hilari.—Dilluns: a Santa Coloma de Farnés.—Dissapte: a Vich.—Matí i Tarda: a la Font Picant.—Dimarts i Dissapte: Arbucias-Viladrau-Vich.

Despatx de Billets a Barcelona:

Centre Localitats, Plaça de Catalunya, 9.—Sombreria Buxadé, Princesa, 7.—Corseteria, Plaça Santa Ana, 4.

LA HISPANO HILARIENCA

Empresa d'Automóvils

De Breda a Sant Hilari, anada i tornada 7 pessetes.

Conbinació amb els trens surtida de Barcelona: Lleuger 7'30 i Correu 14'25.

També hi haun servei combinat amb el tren que arriba a Barcelona ales 15 i amb el que surt a les17'50.

Serveis establerts:

De Sant Hilari a Breda (diari)
» » Hostalrich (diari)
» » Sta. Coloma (dilluns)
» » St. Celoni (dimecres)
» » Vich (dissaptes)
» » Establiment (permanent durant l'istiu)
Establiment a Gualba (temporada d'istiu)

AQUESTA TEMPORADA S'ESTABLIRAN NOUS SERVEIS DE TURISME

Per despatx de billets i informes: Carrer de Valls, 1.- Teléfons 422 i 427
A BARCELONA: Al Despatx Central de la Companyia dels Ferro-carrils de M. Z. i A., Corts Catalanes 573 ahont podrán adquirir els billets de auto i ferro-carril.

Lampisteria de
Salvador Pidevall
Instalacions d'aigua i gas. Colocació de vidres de totes classes.
S. BENET, 1

Francesc Trias
Teules i Torpedos
Santa Coloma de Farnés
Per encárrecs a Sant Hilari a
LA MODERNISTA

Xacolata MUNDIAL
Joaquim Lloveras i C.ia
Fabricants de Dolços i Xacolates
Princesa, 15.-Barcelona

Gran licor estomacal
CALISAI
MONTFOLLEDA
Arenys de Mar

Balneari
Termes Orión
Obert des de 1 de Maig a 31 d'Octubre
Santa Coloma de Farnés

GRANJA CALM
LLET PURA
Especialitat en mantega
Despatx:
a Cà l'ENRIC
se serveix a domicili

Llet condensada
EL PAGÉS
Es la millor marca

HOTEL FAURIA
(Casa la Mestra)
Obert tot l'any

Per LLANGONISSES de confiança
Narcis Brun i Ciurana
Passatge Rovira

Ramón Torrent i fill-Recader
de Sant Hilari Sacalm a Barcelona
A Barcelona: Plaça Comercial, 10
Davant mercat del Born. Tel. 1909
Representant de la famosa aigua de la Font Vella
També es portan botelles d'aigua picant a domicili.

Eden Concert
MUSIC - HALL de primer ordre
ELEGANT DANCING PARISIEN
- - MAGNE JARDI D'ESTIU - -
Carrer Nou, 12 Teléfon 3.332
BARCELONA

LLIROIA
Es trova de venda a BARCELONA, Tapineria, 4. (Llibreria Bonavia)
Córcega, 242—(Porteria)

Temporada 1923—Núm. 9

LLIROIA

REVISTA ESTIUENCA

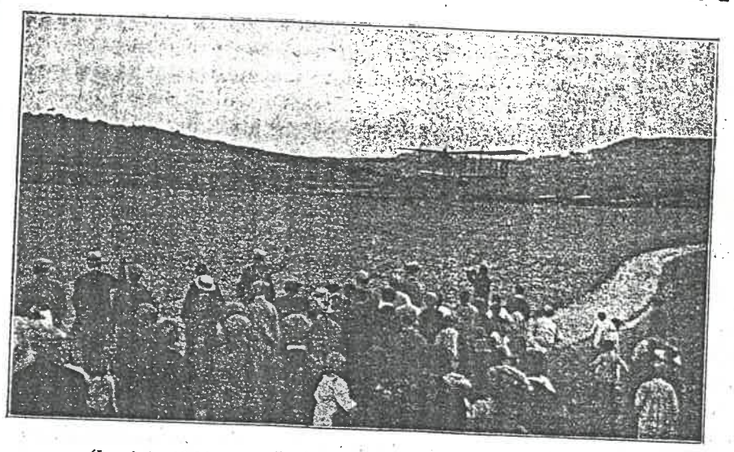
Surt els Dijous

Any II — Núm. 20

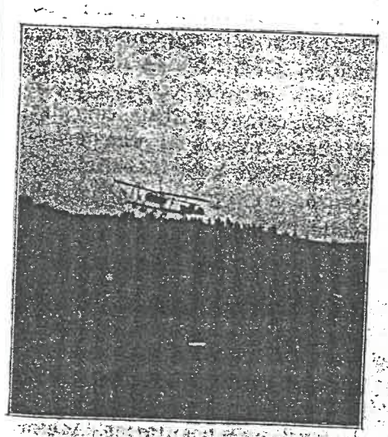
Sant Hilari Sacalm. 2 d'Agost de 1923

Nombre solt. 0'25 ptes.
Temporada, 3'00 »

EL 4 D'AGOST DE L'ANY 1920

(I. - A les 16.36) L'Aterrissatge (Clixés Ximeno)

(II. - Als 10 segons) L'accident

Un fet memorable

La Festa d'Aviació que amb tant d'entusiasme s'havia preparat tingué un fatal accident omplint de consternació als milers d'espectadors que amb espectació havien acudit al Camp d'En Serras escullit per al Primer Raid Barcelona-Sant Hilari.

A l'hora fixada una alegre exclamació de la multitut senyalà aparèixer al horitzó el punt casi invisible del aeroplà. S'anà apropant i evolucionà damunt tota la vall. L'alegria era immensa, agitant banderes, braços i gorres, al veurer ja l'final del feliç aterrissatge.

(III. - Als 5 segons) L'estimbament

Per un motiu incomprensible, els aviadors, pretengueren, tal vegada com a lluïment, realitzar una nova maniobra, donant la fatal coincidencia que una insignificant branca de castanyer tocant l'aparell feu donar-li un terrible vol de campana estimbant-se baix un barranc i rebent-ne greus ferides els tres passatgers, morint un d'ells, l'intrèpit Vicens Morales, ànima precisament de la valerosa tant com desgraciada excursió. — EL CRONISTA.

L'Elisendis de la Rovira

A la memoria den Salvi Viader Valls (q. a. c. s.), amic carissim.

De la petita fortalesa coneguda a Sant Hilari amb el nom de Casa de la Rovira i vulgarment amb el de Castell de Mascarbó, no s'en veuen més romanalles que un munt de pedra i un fosso al engir, que'l que hi passa prop amb prou feines se'n talaia. Pel petit espai que ocupava, es veu que no era més que una torre rodona que tindria tres o quatre homens de guardia i que serviria solzament per comunicar la marina de Blanes i la Selva amb la Plana de Vich, per mitjà dels foguerons i fumades. Amb tot, el poble que sempre sab augmentar les coses i fórjar-se-les grans, en la portalada del actual fossar, situat davant de la mota d'en Nis, i que correspongué a la primitiva Església de Sant Hilari, hi ha vist la portalada del castell; i d'unes finestres lavorades del mas Auledes n'ha fet els llurs finestrals. Per arrodonir més el séu somni fins hi ha posat els séus marlets i torres, el séu pont llevadiç, la torre del homentatge, les seves carcres esfereïdores plenes de cadenes, grillons i esturments de tortura de totes menes, sense oblidar la mina graonada que baixava fins a la pregonesa del Bach Mal. An en Gurb que es deia «Dominus de Castris de Solterra et de Domo de la Rovira», li ha donat el títol de comte: el de comtesa a la seva muller; i a les seves filles a les quines ha condecorat amb el pompós nom de princeses, no s'ha pas descuidat de voltar-les de dames, patges i donzelles, ni de memorar al trovaire de veu melodiosa que en les nits de lluna i de fosquetat fita la mirada a un dels motllurats finestrals desvetllava amb les seves armonioses troves a les bellíssimes Amaranta, Serena i Elisendis que en cambra guarnida de sederjes brodades d'or i argent, ostentant el blasó del roc surmontat de la flor de lliri, dormien damunt de colgues perfumiades el séu somni de roses.

Conta la tradició que l'Elisendis, qu'era la més petita de les tres germanes, era d'una formosor tan gran, que no eren pas solzament els jovincels qui es corprenien d'ella, sinò que tots els ulls es delitaven en les seves gràcies. Fins les tortres dolcíssimes diu que hi eren amigues i sentien frissament de volar a la seva falda per joir el fregadiç d'aquelles mans tibiones damunt del séu pomall de seda. El séu cabell era una garba d'or que formant ondines li baixava per les espatlles, les quines, del tot cobria: El séu front, tenia l'albura de la neu acongestada i la serenor del cel blau: El séus ulls eren dos sols qu'espandíen la clariana de l'alba, surmontats d'unes celles que semblaven dibuixades per una ma tremolanta d'ardiment i d'amor: Les seves galtes eren la flor de la magranera tot just badada: La seva boca, que tenia tota la esclator de la dolçura, estotjava dues rengles de marfil brillejantes com la nacarina de les conquilles: La seva veu era el vibrament d'una corda de psaltiri, i la seva ànima era una aromera celestial que tenia les delicades sentors i nedanesa del lliri d'aigua. No havien pas florit encara quinze primaveres des de el séu nadalatge i en tota l'encontrada no's coneixia baró ni comte qui, en justes i torneigs no hagués homenatjat la seva formosura. En Campmany, en Rechs, en Palafolls, en Montsoriu, en Savassona i fins en Blanes, tots havien flectat el genoll davant d'ella, i tots l'havien proclamada senyora del séu cor, i regina dels séus tresors i riqueses. Emprò l'Elisendis era insensible a aquell esclat de galanies, perque havia parat compte en la gentilesa del donzell d'Espinzella que sens l'enlluernor de tantes glòries esfumadisses li havia fet presentalla d'una ànima foguejanta d'amor i d'una puresa nival qui, ull-presa i cor-ferida, rès li deien els enlleits pretendents quan els encarava amb el que per ella era el primicer dels séus afectes. En el cel del séu amor, el d'Espinzella, era el sol que li trametia llum i vida, i ¡ai! si un dia el fat feia que no li pogués contar els séus sospirs d'enamorada, qui a les hores la morbidesa li xuclava les galtes i en els séus raonaments devenia com orada i folla.

El Pla de les Arenes era llavors una fageda immensa que gaudint encara tot el séu vigor de selvatgia s'encelava luxurianta copant tots els raigs del encès astre del dia, i tot el rou i magna que plovia el cel en les estiuenques matinades. Les fonts hi eren enciseres, singularment la Font del Ers que s'escorria rondinant la seva cançó eterna entre perfums de timons i maresselves. Allí solien fer-se trovadissos els dos enamorats quan ella, amb l'escusa de cercar herbes remeieres, hi devallava amb les seves donzelles a l'hora que'l sól donava el tom cap a la posta. Si s'en deien de mots dolços! De juris i de promeses ¡si s'en feien! a mentres els rossinyols i merles destriaven les primícies del séu repertori.

Un dia la malestrugança feu qu'el pare de l'Elisendis s'adonés de la cita dels dos enamorats, i des de aquella hora les portes del castell es barraren per sempre més per la filla del comte que, trista i anyorívola es decandia entre els cortinatges brodats de la seva cambra. El desconçolat jove cercà tots els mitjans per tenir noves de la seva estimada, emprò, els entrants al castell semblava que l'haguessin conjurat per un etern callament, i el servei seguia viaranys inconeguts i marrioles per mor d'esquivar enutjosos interrogatoris.

Al vell mas Roquer hi havia una velle que la brama deia que era estrellera, i entesa en l'art de fatilles i encantaries. A ella acudí alicaigut de tristança, el desventurat jove, i després de contar-li les penes que li tortura-

ven l'ànima, li digué ella:—Pendràs la sang d'un nadó d'ovella negre qu'encara no hagi tastat la fulla de l'eurera ni l'herba dels prats ni dels marges, i el dia de St. Joan, quan sia nit barrada i les òlives comencin a xisclar damunt les torres del castell, amb un manoll de malves de fossar eixides de flor, qu'hauràs cullita trenc de dia, abans qu'hagin rebut la besada del sól, arruixaràs d'un cap a l'altre els murs del castell tot dient el conjur que't donaré escrit en un troç de pergamí. Un cop haurás acabat, atúrat davant per davant de la finestra on jau la teva estimada, i veuràs devallar d'ella una serpent do llarga cabellera que s'ajassarà a les teves plantes.

Pàssa-li al coll un cordó negre de seda trenat amb tres esberles, i amb el dit cordó mèna-la a la Font-vella, mullant-li per nou vegades la cabellera amb l'aigua que copsaràs amb el call de la mà sinistra. Llavors la serpent tornarà a la seva forma d'abans i tu recobraràs la formosa Elisendis. Para ment en fer les coses al punt i a l'hora, no fos cas que l'aigua hagués perduda ja la seva virtut, que llavors tot te seria de mal averany; l'Elisendis no's desencantaria i tu series convertit en bloc de pedra.

Cumplí el jovincel lo que li havia dit la vella, emprò una tempestat d'aigua qu'amb una furimor de llamps i trons havia caigut aquella mateixa cap-vesprada feu muntar tant i tant la riera del Clopés, que de cap manera pogué passar-la. Tocà la mitja nit, i la lluna que per un clar d'avellaners deixà veurer la brunor de la seva cara il-luminà un bloc de pedra de marbòrea fredura.

Cada any, quan les fogueres de St. Joan envermelleixen les masies del Montseny, del Coll-sacabra i els pobles i masies de la Selva i Guilleries, de les runes del Castell de Mascarbó en surt una serpent de llarga cabellera qu'arrastrant-se pel camí ral de Vich devalla fins a sota la nogueera torta de Vallicrosa i allí enroscant-se a un bloc de pedra plora a llàgrima viva a fins que cauen les dotze hores del campanar de St. Hilari. I en escrits que diuen que deixà la vella del Roquer, ja fa set centuries, te de plorar-hi a fins que les séves llàgrimes muntin tant com les gotes d'aigua qu'en un dia i una nit brollen de la canal de la Font-vella, El dia qu'això esdevingui que serà passats milers i milers d'anys, l'Elisendis de la Rovira i el donzell d'Espinzella seràn lliurats per sempre mes de la seva encantada esfereïdora.

Durant la nostra infantesa sota la Noguera torta ens miravem un bloc de pedra que de lluny i tot ens aturdía. En Romà hi endevinava les formes d'una persona; en Remigi hi entrovirava els ulls; en Llorenç Parraqué la barba; en Quico Guilla hi destriava les celles i les pestanyes; en Terrís el nas i la boca; i en Ton que tenia ànima de poeta hi sentia els somics d'un cor entristit que, al bò de la seva minyonía, plorava l'amor perduda ja fa una ardat de sigles.

MARIA DE SULTERRA

Els Esports

FUTBOL

Després d'un partit que si sab durar mitja hora més, acabava amb un emocionant matx de boxa, el Sant Celoni Sport Club *resulta guanyador del club local solzament per 7 gols a 1.*

Som el dia 25 de Juliol, festivitat de Sant Jaume. Com que dit Sant és el patró dels camillers de la Creu Roja, hom preveu algunes desgràcies per aquell dia.

Són tres quarts de cinc. El partit està anonciat per les cinc. Ens en anem cap al camp. Al arribar allí llegim uns lletreros que hi ha plantats a uns arbres. El primer que trovem diu aixis: *Fomenteu l'esport.* El de l'arbre del costat està escrit de la següent manera: *Per dos ralets no volgueu fer un mal paper.* El que segueix: *Si no vol tenir un disgust no pugi aquí dalt.* Més amunt n'hi ha un altre que diu lo mateix que el primer. Ens enterem que hi han tirat un desinfectant que taca molt. Entrem al camp. No obstant els anuncis, són molts que prefereixen fer un mal paper i tenir un disgust que no pas tenir de pagar dos rals per veurer un partit de futbol.

El públic va acudint al camp. Són tres quarts de sis, quan l'àrbrit senyor Doménech sorteja el camp entre els dos equips. Avui (gracies a Deu), la sort ens afavoreix a nosaltres. L'equip local s'alinia de la següent manera: Rovira; Artola, Figuerola; Porta, Esteve, Gol; Hereu, Carbonell, Pujol, Picañol, Gubau II. Centrem nosaltres i després d'alguns atacs infructuosos a la porta forastera, s'apoderen de la pilota els forasters que inicien una gran arrencada, coronada amb un no menys gran xut que para magistralment en Rovira. Altra arrencada dels locals que no té eficacia per la poca (o gens) compenetració dels davanters que no han jugat mai junts. Arrencada dels forasters i orsai del interior esquerra que l'àrbrit no veu. Tercera arrencada forastera i xut que val el primer gol de la tarda. Reaccionen els blanc-vermells. Degut a un bot estrany de la pilota, cau l'Esteve lesionat. Pocs moments després s'aixeca. Sembla que ja li ha passat.

Poca estona després ve l'empat, obra d'un xut den Gubau II. L'emoció entre el públic és indescriptible. Veiem una noia que s'emociona per tres. Dos orsais seguits que no es marquen. Gems den Picañol. Pifiada d'un mig local, que aprofita l'interior esquerra per marcar el segon per els forasters. Desseguida vé el tercer fet per l'interior dreta, que junt amb l'avant-centre estaven orsai. El Sr. Doménech no els ha vist. Fi de la primera part. Al segon temps hi ha camvi de jogadors. En Porta no surt. En Picañol passa al séu lloc. En Palla-

HOTEL SUIS
baix la direcció de
Francesc Picañol
Ultimament reformat. Habitacions amb aigua corrent. Bany, etz., etz.
Obert del dia 1 de Juny al 30 de Setembre

Record Original
Ruca d'Un forastero en Sant Hilario
Novetat única : Record sens igual
Preu 1'50
Tots els exemplars portan un obsequi
Record de Bon humor

GRAN
HOTEL MARTÍN
construit exprofés al peu dels manantials
Per informes:
HOTEL MARTIN DE BARCELONA

HOTEL ORIENTAL
Acreditat Establiment
•
Edifici construit exprés
•
Servei esmerat
Obert des del primer de Juliol

La Pirenaica Fábrica d'articles
Fusta per a taula i cuina : Boix i fibra esterelisada : Unica en Espanya
BAÑOLAS
Representació a Sant Hilari
"La Modernista"

GRAN HOTEL ESPAÑA
ACREDITADÍSSIM ESTABLIMENT DE SANT HILARI SACALM
baix la direcció de
DON MIQUEL MARTÍ
de Barcelona de la
SOCIEDAD PENSIÓN
Casa de primer ordre
Gran confort
Pelai, 8
Teléfon A 3.691

Estiuejants
Preneu a diari la llet de la vaqueria del Carrer de Vich, 3
Casa AMADEU

PAPER SANT HILARI
per a Cartas
adoptat amb gran éxit per tots els estiuejants

GRAN CAFE UNIO (Antic Café Xicus)
TEMPORADA D'ISTIU 1923
Grans funcions de Titelles : Sessions de Cine : Lluïts i selectes Balls : Saló de Billars, Tresillo

GRAN CASSINO TIVOLI
FUNCIONS DE TEATRE
Dijous 2, *La venganza de la Petra i Jugar a casats*. Dissabte 4, *Gent d'ara i Gente bien*.. Diumenge 5, *Donya Clarines i Mañanita de San Juan*. Dimarts 7, *El noveno mandamiento*.

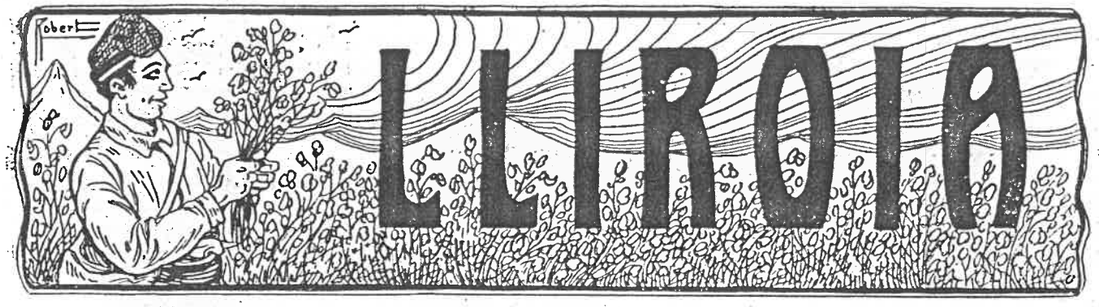
Aigues de SANT HILARI

Infalibles contra el MAL DE PEDRA, Càlculs en el fetge, Diabetes, Gota, Dispepsia, Gastralgia, Anemia, Clorosis, etz., etz.

Premiades en les exposicions de Madrid, Barcelona, París, Niçe, Francfort, Buenos Aires, etz., etz.

Per la venda dirigir-se: Dr. Andreu, Rambla Catalunya, 66. Apartat de Correus, 146.—BARCELONA

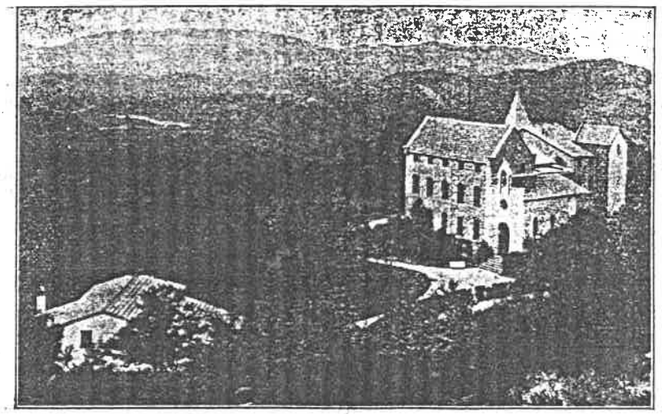

LLIROIA

REVISTA ESTIUENCA. Surt els Dijous

Any II — Núm. 21 — Nombre solt. 0'25 ptes.
Sant Hilari Sacalm, 9 d'Agost de 1923 — Temporada, 3'00 »

NOSTRES BELLS PAISSATGES

Torre de Sant Miquel — Vista panorámica — (Clixé Ximeno)

GLOSARI

Ja ho sabiam que no trigariem gaire temps en ésser una nota estiuenca imprescindible, are el que no'ns pensavam que la Redacció se'ns convertis tant depressa en un Consultori General, de tal diversitat d'assumptes que si'ns deixesin portar del nostre natural temperament en servir a tot-hom, si are ja no'ns queda temps per a res, aleshores, a no ser que montessim varies seccions amb personal périt i sobre tot desvagat, no en sortiriem pas. El mal d'això es, que, si bé és cert que tanta confiança ens dona nom, no hem pogut comprovar si ens dona sotscripcions. Es un trull, are l'un ens demana una entrevista perqué li donguém parer de quina es l'hora mes aproposit pera anar d'aquí a la Roca d'en Pla, l'altre si anirá millor amb espardenyes o sandalias a la Font Vella. I al buçó de LLIROIA, demanin, desde els que'ns hi dipositan cartes perque'ls las transmetem a Santander o al carrer de las Freixuras de Barcelona, als que'ns demanen ahont poden trovar una minyona que'ls faci per casa, hi trovém de tot. Si seguim aixis, tant aviat com nivellem gastos, o quedi acordada la subvenció que vislumbrem que s'acosta, obrirem una nova Secció de Correspondencia amb resposta pagada. Are no pot ser. No trovem ja més personal voluntari sense sou. I ens sab molt greu, perqué entre els assumptes consultats, n'hi han alguns que'ns dol deixar sense resposta, perqué a més del caracter que tenen trascedental, responentlos podriem fer gala de nostre immodest talent i nostra especialisima erudició. Precisament aquesta setmana n'hi havem trovades tres de carácter ortográfic que son el nostre fort, i ens és una engunia no poguer als interessats lluminarlos una mica. Ho provarém, encare que sols sia depressa i corrents, com té d'ésser avui per avui tot lo nostre.

Un ens demana parer referent a l'aplicació de la i llatina o de la y grega.

L'altre, si la paraula cua *está més bé escrita aixis o amb* q qua.

I el tercer, si trovém mes bé, posar Preu ficse *que* Preu fix.

Procurarem complaure'ls, ne tenim ganas, mes com que ja saben que l'espai ens escasseja ho anirém fent aixis com poguem o ens sembli. Avui anirém per aquest senyor de la cua *perqué's veu que'l té molt amohinat i fora sensible que aquesta* cua *o* qua *li privés cap hora de són.*

Respecte al particular, consulti els diccionaris Ortogràfic de l'Institut d'Estudis Catalans, El Català-Castellà d'En Rovira i Virgili, i de passada les Converses filològiques d'en P. Fabra, que per aquets assumptes son el nostre Evangeli. Hi trovarà cua amb tots els pels i senyals, de qua no'n trovarà ni rastre.

Amb nosaltres no s'hi guihi. Miri are fa dos nombres ens va sortir qua, al nombre passat cua, i no tindria res d'estrany que'n aquest ens sortis q-a.

Li esplicarem perqué no pateixi perqué el seu nom ens ha sigut simpatitzat

Nosaltres, a los paroules (es un do de la imaginació) quan anem depressa qu'es casi sempre, més que la Otto hi veiem el grafic. Per exemple: Que se'ns presenta eulaire, cua. Que la veiem entre cumas com sol dir-se, qua. Que conè anar depressa q a. La q sola ja te la ventatge de dur-ne i pronunciarne més de mitja. No tens mes que afegir-hi una senzilla a per quedar-te una cua que no fi ha mes que mirar.

I si are en mostra d'agrahiment no'ns envia una dotzena de sotscripcions, no'ns consulti res mes, ni que sian cops i cues.

EL SIMBOL

Costums vilatanes

Les caramelles

En Busquets i Punset té publicada en aquestes planes una descripció plena de vida dels *caramellaires* del Roser. Per això no cal que ns estiguem en reseyar. Pro además dels del Roser, els més importants que direm, surten multitut de colles; algunes al disable van per pagés i al diumenge per la vila. Altres surten la nit del dissabte. Finalment hi ha una curua formada per noies canten no més el matí del diumenge. Les colles van de casa en casa cantant corrandes i cansons alusives a la festa.

Un dels camallés porta la *panera*, un cistellet guarnit posat dalt d'un pal; a vegades algún de la colla porta un ferrets i altre un pandero.

Cal dir que les cançons s'han desnaturalitzat força i a voltes poques, s'en canten que ni catalanes són. En les colles de pagesos que surten durant la nit s'hi trobarien corrandes ben formoses que un *corrandista* molies vegades contractat per la colla els hi ensenya.

La vídua pobre

Com diu el títol, quan mor un treballador parcer i aquest és casat, es reuneixen tots els treballadors del poble i de franc, fanguen, seguen i conreuen les terres de la vidua durant el temps que ho necessita, de vegades dos i tres anys. Sol ser costum i an aquest fi la vidua fa un esforç de portar-los el vi a la treballada, únic donatiu de la vidua pobre. I si tan pobre és, un dels treballadors es cuida de passar a les tavernes a captar el vi.

LLIBRE VELL

Moviment de forasters

Tenim el gust de donar compte de les arrivades de D. Miquel Palou i Planells (Mollet del Vallés); D. Francisco Feliu; D. Sebastiá Oller; D. Joan Cunill; Don Salvador Blanxart; D. Joan Moncaña Riera; D.ª Elisa Montané de Fortuny; D. Josep Serrat Izquierdo; D Octavi Brouix; D. Federic Delclaux; D. Onesi J. Tauler; Don Joan Francisco Sanchez Garcia; D. Ignaci Mª Esteban; Don Guillem A. Tell Lafont; D. J. Segui Mir, Pvre. (Palma de Mallorca); D. Bartomeu Roca; D. Santiago Juliá Bernet; D.ª Adela Puig Vda. Maurici Solá (Manresa); D. Juliá Castelló; D. Lluis Camps i Sra.; D. Pere Pompido i familia; D. J. Santamaria i familia; D. Ramón Castells Carner (Zaragoza); D. Aveli Guiteras (Castelló); D.ª Otila Urgell de Soler i familia (Vilanova); D. Josep Soler Suau i familia (Vilanova i Geltrú); Don Adolf G. Abrines Giol i familia; D. Pere Roca Estrada; Don Pere Tutosaus.

El Tango

Parodia de *La Sardana* d'En Maragall

I

Es el tango la dança mes tonta
de totes les dances que aquí es van ballant;
és la insípida dança que afronta
qu'estira i arronça i va giravoltant.

Ja s'agafen fent molt mala fila;
la ma per l'esquena ell li va passejant
i ella va bellugant-la tranquila
com si alguna pussa l'estés molestant.

Marquen un punt; es colltorcen de [prompte,
llur moviment amb el ritme nos conta;
no saben on van;
que és el tango la dança mes tonta
de totes les dances que aqui es van [ballant.

II

Donçarins d'acadèmia fan via
en llocs on rumbegen gracia que no fan,
i amb estranys compassos d'insana [armonia
una ma passeja com quelcom cercant

Propagant una dança gens culta
semblen putxinel·lis, quan van [tanguejant,
i alçant la cama, el cas no s'oculta
d'imitar els gossos quan un *pipí* fan.

Moltes voltes fins ni's dona conta
que a la nostra terra amb el séu gest [afronta

Perxò vaig cantant
que és el tango la dança mes tonta
de totes les dances que aqui es van [ballant.

J. ASMARATS

Ivernenques

He deixat a ma estimada
amb els ulls negats de plor,
i al fosser l'he encomanada
al fosser que no te cor.

Al fosser, que les llosanes
alsaprema indiferent;
qu'obra i tanca les fossanes
sens tremir d'astorament.

Bon fossar del cementiri,
jo li deia sospirant,
fes esment del greu martiri
qu'el meu cor está passant.

Que si esmentes fins on munta
l'amargor del meu llament,
be tindràs per ma difunta
una amor de sentiment.

I ell seguia fent la feina
cavant sempre terra endins,
cada cop que dava amb l'eina
del meu cor feia bocins.

Bon fosser, jo repetia
bon fosser, ¡per caritat!
Simulant que no'm sentia,
la fossana ha terminat.

Agafant la meva esposa
l'ha baixada al fons del llim,
i de terra mig fangosa
l'ha coberta a fins al cim.

Reprenent el pic i aixada
sense amor ni pietat,
frec a frec de ma estimada
altra fossa ha començat.

Altra fossa que ja crida
amb sa gola famejant,
les despulles d'una vida
que llanguenta es va esmicant.

He deixat a ma estimada
amb els ulls negats de plor
i al fosser l'he encomanada
al fosser que no te cor.

Al fosser que les llosanes
alsaprema indiferent,
qu'obra i tanca les fossanes
sens tremir d'astorament.

MARIA DE SULTERRA

L'obsesió del Sr. Xarxa

Estiuenca

Al arrivar la primavera ja se sabia. Era quan el Sr. Xarxa amb la seva rialleta irònica i amb sa oratoria intencionada i satírica començava a relatar aquell enfilall de *fets*, com deia ell, que més tenien d'anècdotes que d'històries, referent a trifulgues i contrarietats sofertes per un sens fi d'estiuejants. Segons el Sr. Xarxa l'escapar a l'istiu de ciutat anant a buscar esbarjo i repòs després d'una colla de mesos de tasca cotidiana, de vida activa i de mals de cap era buscar-se'n molt més, era una especie de purgatori, era una aberració imposada per la moda i un desig insensat de volguer aparentar *gente bien*.

I el bon home apoiava les seves argumentacions referint dotzenes de cassos de famílies que volguent retre tribut a la moda anaren a estiuejar creient que'l fer-ho aixis era quelcom sublim, deliciós, que l'anar-se'n a Valldecanes, per exemple, era com fugir de l'infern i transportar-se al cel. Però mai ho haguessin fet perque des del bell moment que van sortir de casa tot van ésser vicissituts, disgustos i planys de totes menes. I com se'n reia el Sr. Xarxa d'aitals ilusos! Per ell no hi havia rès millor que quedar-se a caseta on hu de mica en mica s'ha rodejat de totes les comoditats, on tot ho té a punt, ben preparadet, amb cada cosa a son lloc i un lloc per cada cosa, segons l'aforisme que's llegeix en algunes cases de comerç.

El veurer un cotxe de l'estació curull el sostre de *mundos* i maletes i a dins, com aucells engabiats, a tota una família amb les minyones i mes farsells i paquets, l'hi excitava els nervis al Sr. Xarxa i boi parant-se per a contemplar millor aquell desditxat espectacle, i aixugant-se la suor ciutadana que li regalimava cara avall, remugaba. —Això és un atemptat contra el sentit comú, això és no tenir seny ni sapiguer viure.

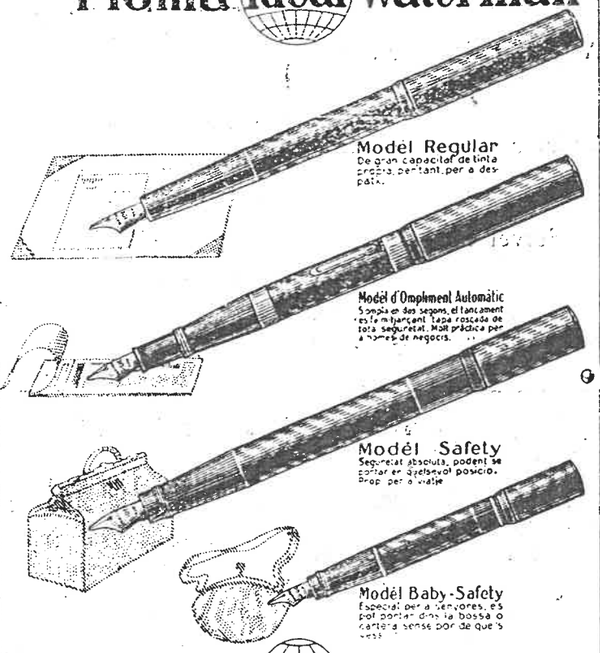
I als amics per centèssima volta els hi explicava com havia vist a uns altres desventurats deixant el confort de la capital per a les molesties, incomoditats, inconvenients, etz., etz., de qualsevol *recó de món*, com despectivament calificava el Sr. Xarxa els pobles i poblets ont el temps de la calor s'hi acullen els estiuejants.

Aquest any sab un *fet* dels grossos. Una família que l'istiu passat va anar a Rocacunilla va ésser víctima *total* de les inclemencies de l'estiueig. Al senyor en el *Cassino* li van buidar la cartera, la senyora de tant pujar muntanyes se li va aprimar, a la nena gran la va deixar el *novio* perque va ballar amb el fill del metge del poble, la cambrera els va plantar per a casar-se amb el recader, el Tanito, un gosset que era una monada, va cometre l'ingratitut de fugir-s'hi darrera la *gossota* del guarda-bosc, i tot això el Sr. Xarxa ho descapdellava lentament, sense ometre detall, afegint-hi tota classe de consideracions sentencioses, i acompanyant la seva narració amb aquella rialleta irònica que clarament expressava la repugnancia que li mereixien els estiuetjos i els que, inconscients del séu benestar, els hi reten tribut.

El Sr. Xarxa, ecuànim, indiferent, de caracter pacífic, incapaç d'exaltar-se per rès, ni quan entre els séus companys de *penya* s'entaulaven discussions politiques, socials o sobre qualsevol altre materia en cambi, si be sense perdrer la seva calma, es transfigurava i fins s'exitava quelcom al fuetejar sense contemplació als estiuejants. Barrejava a les hores l'indignació amb el despreci i la sátira. Tant els omplia d'improperis com els ridiculisava. El burlar-se d'ells era la seva constant obsessió.

Fa pocs dies, quan el Sr. Xarxa per mil i una vegades s'em desfogava contra els que tenen la mala costum d'estiuejar, atribuint-els-hi decepcions i contrarietats a carretades, que a mi em feien l'efecte que no precisament eren originades d'haver abandonat la ciutat si no que sense mourese'n també s'experi-

Ploma Ideal Waterman

El present Ideal per a tots

De venda a La Modernista - Demanis Tinta IDEAL WATERMAN

Llet condensada
EL PAGES
Es la millor marca

Lampisteria de
Salvador Pidevall
Instalacions d'aigua i gas. Colocació de vidres de totes classes.
S. BENET, 1

Francesc Trias
Teules i Torpedos
Santa Coloma de Farnés
Per encárrecs a Sant Hilari a
LA MODERNISTA

Eden Concert
MUSIC - HALL de primer ordre
ELEGANT DANCING PARISIEN
- - MAGNE JARDI D'ESTIU - -
Carrer Nou, 12 — Teléfon 3.332
BARCELONA

LA HISPANO-VALENCIANA
Empresa d'Automóvils
De Breda a Sant Hilari, anada i tornada 7 pessetes.
Conbinació amb els trens surtida de Barcelona: 5'40 i 14'25.
Serveis establerts:
De Sant Hilari a Breda (diari)
» » Hostalrich (diari)
» » Sta. Coloma (dilluns)
» » St. Celoni (dimecres)
» » Vich (dissapte)
» » Establiment (permanent durant l'istiu)
SERVEI DE TURISME
Per despatx de billets i informes: Carrer de Valls, 1.- Teléfons 422 i 427
A BARCELONA: Al Despatx Central de la Companyia dels Ferro-carrils de M. Z. i A., Corts Catalanes, 573 ahont podrán adquirir els billets de auto i ferro-carril.

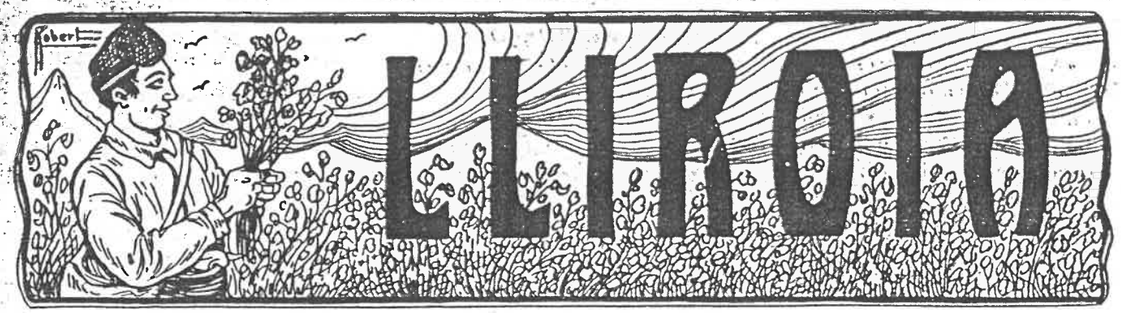
Per endur-se'n un bon record, fer-se retratar al aire lliure per
En Lluís Ximeno
raó a LA MODERNISTA.

Gran licor estomacal
Calisay
MOLLFOLLEDA
Arenys de Mar

Ramón Torrent i fill-Recader
de Sant Hilari Sacalm a Barcelona
A Barcelona: Plaça Comercial, 10
Davant mercat del Born. Tel. 1909
Representant de la famosa aigua de la Font Vella
També es portan botelles d'aigua picant a domicili.

LLIROIA
Es trova de venda a BARCELONA
Tapineria, 4 (Llibreria Bonavia)
Còrcega, 242—(Porteria)

Temporada 1923.—Núm. 17

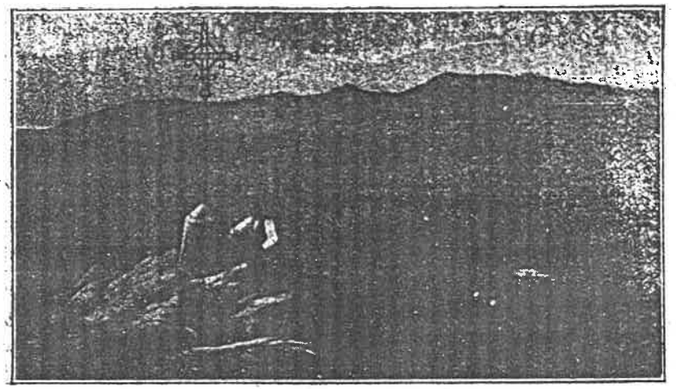
LLIROIA

REVISTA ESTIUENCA — Surt els Dijous

Any II — Núm. 28
Sant Hilari Sacalm, 27 de Setembre 1923

Nombre solt, 0'25 ptes.
Temporada, 3'00 »

NOSTRES BELLS PAISSATGES

Al cim de las Rocas del Rey

GLOSARI

Res, que ja hi som. Que aquest últim dijous de Setembre, se'ns ha plantificat aquí, com amohinós terme de la nostra tasca periodística estiuenca, barrant-nos el pas fins arribar un altre Juny. Quina llàstima! Are que ja hi estavam acostumats, que haviam enfortit las coneixensas del any passat i n'havíam agafat tantes de noves, i te, plega, i preparat per quant vingui un altre Juny.

Sort que aquest any ens havem aprofitat més que l'any passat. No se si s'hi haurán fixat. Ens hem possat en comunicació sis setmanas més que l'any passat. Aquest any disset. El passat varen ésser onze. Deu n'hi dó. Ja és una bona empenteta.

I are, que puc dir-los de las moltas cosas que'm deixo al tinter? Sols me queda temps per una. Gracias, moltas gracias als que ens han alentat a la empressa, als que'ns han ajudat amb els seus trevalls ben meritosos, honrant-nos amb una distinció que ben pocs periódics aquí poden lluir, i, gracias, moltas, als que son puntal valiós de la vida de LLIROIA amb sos anuncis i sotscripcions.

I res més, que repetirlos que salut a tots, i que's retira modestament pel foro esperant per quant vinga un altre Juny.

EL SIMBOL

Plau-nos donar com a despedida de nostra temporada de 1923, un apleç de treballs firmats per fills de Sant Hilari

Benet Jover i Bernedas
(1825-1882)

Nat en 1825. Fill i metge de Sant Hilari. Cursà la carrera amb lluïment i tota la vida hauria exercit en el séu poble estimat de no sobrevenir les turbulències i excessos de la segona guerra civil. Aleshores passà a Sans (Barcelona) amb sa família, en quina població morí l'any 1882.

Escriguè acurats articles periodístics i, com a obra més notable, una «Memoria» sobre les aigues de la Font Picant, al *embotellar-la* per a l'espòs d'Isabel segona. Aqueixa memoria li valgué una condecoració pensionada que ell rebutjà, retornant-la a Madrid. Aquest detall dóna una nota del séu carácter.

Els troços adjunts són fragments d'una «correspondencia» que, descrivint un viatge a Sant Hilari, envià al periódic «El Porvenir de Sans» en 26 d'Agost de l'any 1879.

amor. ¡Es cosa sublim l'amor d'una mare!

Si els homes sentissim com les mares, no hi haurien eixes terribles guerres que s'emporten els fills de la llar robant la tranquilitat i la vida de les seves mares.

Jo'm pregunto, qu'és una mare? Una cosa que l'infant estima i que l'home oblida. Un amor fet a tota classe de dolors... Un cor que no's cansa de sofrir i una ànima que no deixa un moment d'estimar, i nosaltres a cambi de tot això moltes vegades ens mostrem indiferents amb elles i fins n hi ha que les obliden... i no les recorden que hagin tingut mare.

Sembla impossible que hi hagi un sol fill que obliді eix nom tan dolç.

L'amor que ens professa, mai mancarà a les promesses que'ns fa. Ella sempre lluita per nosaltres i vigila que no siguem víctimes dels precipicis que'l món ens prepara. ¡Oh si escoltessim sempre els seus consells!

Quan somos petits ja ho fem i quan ens amenaça algún perill correm a buscar auxili a la dolça falda de nostra mareta, que tantes voltes ens ha servit de breçol, com els pollets corren a buscar refugi sota les ales de la seva lloca.

Pero... quant somos grans per desgràcia nostre comencem a separar-nos d'ella preferim a les amigues...

El món té moltes espines... i al marxar de la faldeta de nostre mare és quant comencem a sentir les punyides de les mateixes.

Tots sabém que's una esposa, una germana, una amiga, pero una mare...

La mort d'aquesta és una immensitat ahont el mateix cor de la dona s'hi pert. En la vida no hi ha petons donats en més carinyo ni més amor que'ls d'una mare. Jo ja comprenc que tenim qu'estimar a altres persones sense ella però mai tenim que oblidar aquesta per conquistar a un altre.

Quantes vegades passa que arrivant els divuit anys ja comencen a estimar, però... no n'aquella mareta... si no que moltes vegades nostre tendre cor se obra de bat a bat per donar-hi entrada a un galant jove... que tot just coneixem i... ¡ai!... quant s'arriba en aquet cas ja no més vivim per aquell ideal... i casi oblidém aquell dolç amor de nostre mare. I quantes vegades resulta que aquell jove que'ns creiem que degut a sas promesas havía de fer nostra felicitat, les trenca i acava per oblidar-nos.

Això estimades llegidores ja mai ho farà nostra mare. Essent així estimar-la i quant ens arrivi el moment d'estimar a n'algún galàn jove... perqué en la nostra joventut és natural que aquest moment arrivi, anirém i correspondrém a n'el que sia mereixedor de nostre cor, si s'en fa digne. Mes, estimem i respectém el dolç nom de mare i així's correspondrém al deurer que tenim amb ella i així si Deu un dia ens concedeix que nosaltres siguem mares veurém amb goig com nostres fillets ens respecten i ens aiman. Sols llavors comprendrem la satisfacció que avui elles senten al veurer que'l seu amor es correspost com se mereix.

SOLETAT RIDAURA

La Pastora de Puigdot

Un doll d'aigua com cristall
brolla de la font joiosa
la fa servir de mirall
la pastora més hermosa.

Més enllà hi ha un pastoret
que lo floviol refila
mal de cor pateix pobret
per un jove de la vila
que li vol pendrer l'amor
que'n somia nit i dia
la pastora de Puigdot
que li ha robat la vida.

El diumenge a Viladrau
la veureu com va a matines
porta flocs al devantal
al cor hi porta joguines
i en el fons hi du l'amor
per un jove de la vila
a olvidat an el pastor
que dia i nit la somia.

Pastoret enamorat
que plorant passes els dies
amb el cor rublert d'amor
que per tu tot son espines
enmirallat amb la Creu
de Matagalls, ta vehina
agenollat prega a Deu
i perdona a la pubilla.

SALVADOR NOGUERA

A Lliroia i Sant Hilari

Dessota un calm de valls i serralades
exuberants, regades de ses déus,
dessota un calm de trumfarars i prades
reverdejants, oh vila! tu t'aseus
sota'l capçal del llit on despertares
al bes del sol d'Orient tot rialler
sis segles fa que al crit t'alliberares
de via-fora sentin te presoner.
Eix sol radiant ta llibertat inonda
tot el teu ser; i llur esclat infonda
al teu esperit l'avenç d'un poble gran.
Darrera eix sol esclata un nom, un simbol
que uneix els cors, ¡Lliroia! que atractivol
a son Orient tos fills triomfarán

LLUIS G. PONS Pvre.

L'adeu...

Sola i fligida, asentada al balcó, plora. La lluna amb sos raigs d'argent banya el séu rostre. Fita son esguard a la lluna, i com buscant tots els recons del astre de la nit la mira... la contempla llarga estona. Els séus ulls brillants com esteis s'omplen de llàgrimes. Pobra nena!

El séu pensament fuig... corre .. vola cap aquelles terres maleïdes ahont hi té el séu amor.

Encar sent la cremor dels séus ardents llavis, al dar-li l'adeu i dir-li:

—Mira'm, guaitem aimada meva, veus com jo no ploro, qu'estic tranquil.

—No amor meu. No pot esser. Tremoles com jo.

—Es l'emoció i al pensar que't deixo. No temis, seré fort i Deu m'ajudarà. En la lluita, el teu record me donará forces per soportar-la.

—M'estimes molt?

—Més que mai. Per això vull viurer per estimarte sempre.

Per qué plores? Contempla la lluna que sonrienta ens mira. Quan jo siga fòra i ella com en eixa nit serena, il·luminarà la terra, fixa-hi el teu esguard, que jo d'allà... també la miraré i semblará que'm trasmeti els teus pensaments...

Per això ella amb ses mirades li demana noves del que aima.

Llàgrimes roentes com hermoses perles, li baixen cara avall.

—No ploris—sembla dir-li—no ploris que el teu amor vindrà, per fer de la llar un niu amorós, ple de felicitat. I absorta en aquest pensament, tot d'una el só de llunyana orquestra li recorda que és nit de festa major i que el jovent alegre i bulliciós dança alegrament.

Ella, com una verge resignada diu:

—Balleu, balleu amics meus, que per mi és nit de plor.

JOSEP DURAN

Sacrifici

Visió

L'aubada apunta sobre'l mar de Roses;
l'ayre despert torna a crehuar l'espay;
s'esvaeixen les sombres misterioses:
Natura somnolenta exhala un ¡ay!
i vibra al bes de l'auba benehida
que la torna d'ensomnis a la vida.

Desobre'l *llibre* de la roca dura
que'ls celtes a son deu han consagrat,
el sacerdot derrama la sang pura
del anyell tendre i blanc, sacrificat.

Sobre'ls tiónes la víctima es posada,
ja flamejant el fogueral l'encén;
y's confonen en una flamarada
el foc sagrat i els raigs de sol ixent.

El poble dança entorn del sacrifici
fantástica sardana, esbogerrat,
i no s'adona en mitg de son desfici
que tingui el cos i l'esperit cansat,
fins que del foc no resta una guspira
Llavors, retuts, s'ajaunhen sota, la pira
i el sacerdot sos ulls a n'el cel gira
implorant per son poble'ls dons divins.

MANUEL ROVIRA I COLL

Crucíferes

Es aquest món una mar
món pobre cor una barca,
barca que fa el seu camí
per treure del cel les platges.
Mil cops m hi som acostat
i els temporals me'n aparten
brega que brega el meu cor,
de tant bregar ja s'en cansa.
Si no veniu ¡Jesus meu!
el volcarán tempestades,
s'estrellará en els esculls,
arreu fara vies d'aigua.

María de SULTERRA

L'estiuet de Sant Martí fou com el florit oasis que la sobtà força enllà de son romiatge vers l'assoliment de son amor que portà la vida a n'aquella naturalesa trista i indiferent.

En el decurs de tan alegroia quinzena s'impregnà de la poesia pura i esponjosa que l'estre del séu adorat company abocà en les ardentes pàgines de *Coralines*, el llibre privilegiat que rellevà'ls més predilectes de devoció que solien acompanyar les hores de solitut, en que l'ànima ignocenta de la pubilleta de Serradeures trescava confiada pel caminal de la vida, afressat per la dolorosa rutina imperant en la seva llar ignorada. *Coralines* fou tot aquell temps l'aliment de la seva ànima enamorada; peró no bastaren pas les nobles estrofes per omplenar el cor que despertava sedent d'un afecte ver i inestroncable. Encara n'esperava més; al menys el compliment d'una promesa feta al marxar. Ara se'n adonava de la falta que feu sagnar son cor.

Espigolà tots els sospirs tancats en el llibre que havia posat el nom del séu estimat en un lloc envejable; n'havia espremut tota la seva essencia,

no traïr l'amor que'ls abrusava!

—¡Fins a més veurer! ¡Estigui bó!

En Rodergas tombà'l toçalet de la torrentera amb el cor alabatent de recança.

A la font de les Illes s'aturà a reposar una estona.

Llustrejava, començant la quietut. Les remors de converses dels companys de balneari s'anaven apagant pel recolze de La Molina, i solament trencava'l silenci el soroll d'aigua de la riera.

De sobte la veueta del pastor se sentí clara i dolça.

Ai, adeu rosa i clavell
que l'amor me'n has robada!
Tu te'n vas cap a la mar
i jo'm quedo a la montanya.

La tonada percutia per la vessant, omplint la boscuria de melangiosa suavitat.

En Rodergas esperà al pastor que li feu un xiulet. Volia pendren comiat d'aquell minyonet tan devot séu.